

ning. I 1894 steg Værdien imidlertid til 349 Mill. Kr., i 1895 til 364 Mill. Kr., i 1896 til 384 Mill. Kr., i 1897 til 417 Mill. Kr. og i 1898 til 462 Mill. Kr. Medens Gennemsnittet for 5-Aaret 1892—96 var 348 Mill. Kr., var Gennemsnittet for 1896—98 421 Mill. Kr., altsaa over 20 pCt. mere. Jeg skal ikke undlade at bemærke, at Indførselsværdien i denne Sammenhæng egentlig ikke er det Tal, der spørges om, men jeg har anført det som det nemmeste Udtryk for den meget stærke Stigning i de sidste Aar, navnlig i de to sidste. For ærede Medlemmer, der mulig maatte finde disse Tal foruroligende, skal jeg i Forbigaaende tilføje, at Udførselsværdien lige indtil 1897 har vist en forholdsvis lignende Fremgang, saaledes at Balancen for saa vidt ikke er bleven ugunstige for Landet, undtagen netop i det sidste Aar 1898, da Indlørselen meget betydelig oversteg Udførselen. Toldindtægten for Femaaret 1892—96 var gennemsnitlig 24,700,000 Kr. og for Treaaret 1896—98 28,700,000 Kr. Altsaa var der en Stigning af 4 Millioner Kr., hvilket svarer til 16—17 pCt. Dette Tal falder ikke ganske sammen med Stigningen i Indførselsværdien, men nærmer sig dog dertil. Hvis vi nu ville følge den tidligere i Reglen benyttede Fremgangsmaade at opgøre disse Sammenligninger vedrørende Toldloven paa Basis af det sidste Femaar, ville vi komme til en mindre stor Nedgang end 7 Millioner Kr. Femaaret 1894—98 viser en Indførselsværdi af gennemsnitlig 395 Millioner Kr., og hvis man tør gaa ud fra, at Forholdstallene ere omtrent de samme, skulde Indtægtsnedgangen efter Folketingets Forslag beregnet paa Grundlag af Femaaret 1894—98 blive ikke 7 Millioner, men formodentlig kun omtrent 6½ Millioner. Men jeg erkender, at en saadan Beregning, ikke har synderlig Interesse. Thi siden den sidst foretagne Opgørelse er et nyt Aar, Aaret 1899, løbet tilende, og der er ingen Grund til at antage, at dette Aar vil vise en Tilbagegang, tværtimod. Efter det sidste Regnskab over Toldindtægterne, jeg har set, nemlig for de 7 Maanedes April—Oktober, var der en Fremgang af henimod 1 Million Kr. mod det tilsvarende Tidsrum i det foregaaende Finansaar; og hvis man tør gaa ud fra, at denne Stigning holder Stik for hele Aarets Vedkommende, vil man ved at foretage en Opgørelse for Femaaret 1895—99 rimeligvis ikke komme til et lavere Tal end 7 Millioner Kr. ligesom for Treaaret 1896—98. Altsaa vi maa vistnok gøre vort Regnestykke saaledes op, at vi gaa ud fra

dette Tal. Noget andet er, at hvis man skulde kunne betragte en saa stærk Stigning i Toldindtægterne som noget normalt, vilde man ved en Toldreform uden stor Uro kunne lade udækket en væsentlig større beregnet Nedgang i Indtægterne, end vi hidtil ere gaaede ud fra. Men jeg vil dog advare mod at bygge for meget paa en Overbevisning om Toldindtægternes vedvarende og uafbrudte Stigen. Ganske vist er det jo Tilfældet, at regne vi en længere Aarrække, er Fremgangen i Toldindtægterne meget betydelig. Men det forhindrer ikke, at der af og til med ret regelmæssige Mellemrum kommer Standsning eller endog Tilbagegang. En Tilbagegang fandt saaledes Sted i Midten af Firserne. Fra Finansaaret 1884—85 til Finansaaret 1886—87 var der en Nedgang i Toldindtægterne af omtrent 1½ Million, og i den første Halvdel af Halvfemsene have vi haft noget i samme Retning. De to Aar 1893—94 og 1894—95 viste vel ikke en Tilbagegang fra det første til det sidste Aar, men en Stilstand. En saa stærk Stigning som den, der har fundet Sted i de senere Aar, kan man ikke gaa ud fra vil fortsætte sig fremdeles i en længere Aarrække. Alle disse forskellige Momenter maa selvfølgelig tages i Betragtning, naar man vil overveje, hvor stor Indtægtsnedgang Finanserne, saaledes som Forholdene stille sig for Tiden, kunne taale. Disse Momenter tale vekselvis for den ene og for den anden Opfattelse, og de maa vejes mod hinanden. Hovedspørgsmaalet, som maa afgøres, naar man vil søge at naa Forstaaelse om Toldloven, er, hvor stort et Indtægtstab man kan lade være udækket, hvilke Veje man har til at dække Nedsættelserne, om man kan enes om Midler uden for Toldloven til større eller mindre Dækning, eller om man skal være henvist til at søge den fornødne Dækning ved Forandringer paa selve Toldloven. Et Moment vil jeg ikke undlade endnu at fremdrage, som ogsaa bør tages med i Beregningen, det er den Besparelse, som Staten selv vil faa ved Toldnedsættelser. Ved Ophævelse eller Nedsættelse af Tolden paa Kul, paa Tømmer, Jærn og andre Materialier osv. faar Staten som Forbruger selv en Fortjeneste. Et æret Medlem har søgt at opgøre, hvorledes det vil stille sig med Hensyn til Kultolden, og han er kommen til det Resultat, at Ophævelsen af Kultolden vil medføre paa Statens eget Forbrug af Kul en Besparelse af mindst ¼ Million Kr. Ved Forhandlingerne om Toldloven i Begyndelsen af Firserne plejede vi at regne, at man alt i alt kunde gaa ud fra